

O Abduraman

Abduraman is een zeldzaam mens. Zijn aanwezigheid is zo vanzelfsprekend dat als je niet op zoek bent naar een wonderbaarlijk wezen, je hem misschien zou missen. In maart zag ik hem een sigaret roken. Hij stond onder betonnen zuilen, te midden van slaven van genderheksen en met juwelen getooide freaks. Mijn intuïtie weerhield me om mezelf voor te stellen dus weet ik niet meer wat ik zei. Hallo of zo, of iets anders mysterieus.

In mijn eerste jaren verzamelde ik boeken als een acoliet, op jacht naar het spook op de achtergrond, wetende dat taal zowel een portaal als archief was. Ik smeekte Abduraman om te kopiëren, iets te communiceren, maar zo graag wilde ik toch niet. Hij liep toen met me mee door de gang naar de deur van een kantoor in een vervallen toren met uitzicht op het gebeuk en het zachte vuil van de stad. Op die momenten - tegen het geschreeuw en het verkeer in dat door een raam het kantoor binnenstroomde, of in de schemering van zijn bungalow op het vakantiepark - leerde ik ook de grote lijnen van zijn verhaal.

Abduraman bracht zijn volwassenheid door, verhuisde en bekleedde een administratieve baan in de seksindustrie. Glas na glas koffie of wijn drinkend, bood hij boeken en inzichten aan, sprak hij over de juiste muziek en freaks. Met een diep en soms aarzelend accent riep hij een wereld op van duistere revolutionairen, allen overspoeld door het eclectische plezier van hun werk, altijd doordrenkt van diepe rouw om de verloren momenten. Hier hoorde ik thuis. Hier waren we geile autonomen, geen bakens van filosofie, maar mensen die het gevoel hadden nergens deel van uit te maken en waar ik op de een of andere manier naar binnen kon sluipen als jongste bediende.

Abduraman organiseerde 's nachts iets in de Bizar Bar, baseerde elke gebeurtenis op één letter van het alfabet, fragmenten van exces, satijn en dure porno. Dat leven beweerde nooit academisch te zijn, maar was intiem, geworteld in het Europese, niet gebonden aan de canon ervan, verbonden met wasserettes en underground, zonder ooit te verdwalen in zelfrespect of toegeeflijke excessen. Soms maakte Abduraman ruimte voor de anderen. Dan gleed zijn donker haar over zijn droevige ogen, een sigaret bungelend uit zijn mond en sprak hij met zelfspot over alles wat verloren ging, zonder ooit vitaal te worden.

Op de koffie, met een plak cake vertelde hij ons over gehavende hoop en verwarmende oprechtheid, met een vleugje persoonlijke en intellectuele distantie. Hij noemde dat zijn schuilplaats. Het bevatte bijdragen van ons allemaal, wij driepotige katten en vlammeende wezens. Al deze dingen deden we met een stille gratie, waarbij we voortstuwden, Abduraman: energiewezen, wij slaaf van zijn luie genoegens.

De curieuze liefdesrelatie van de wereld met kritische theorie en radicale subjectiviteit. Ach, er zijn essays over verschenen, maar altijd met een onopvallende duidelijkheid zoals elke passage waarin zelfbesef en politieke angst worden gemengd met persoonlijke inzichten van dichters. De titel? Dit Lange Verhaal, inclusief een mini-essay over huizen. Als Abduraman schreef, dan liefst ingetogen met een afstandelijke toewijding. En precies op het moment dat het 't meest nodig was, naaide hij een regel pijnlijke poëzie.

Het gebeurde spontaan, de fragmenten over melodieën uit een jeugd geconfigureerd en gereïncarneerd. Ik zag stukken uit het verleden teruggebracht tot het enige dat past bij wat ik nu ervaar. Er vond onthechting plaats, kwetsbaar, die maar een paar minuten duurde. Velen bezongen de genezende pijn, de echte pijn die zo scherp als een mes waarmee je een wond hecht en zoals alle genezingen uiteindelijk kortstondig bloedt.

Ik weet niet waar Abduramans leven begon, maar ik vermoed ergens op een schoolfeestje waarin we allebei de afgelopen tien jaar hebben gewoond. We koesterden elke impuls in dit rommelige verleden, de zoete en vuile magie en de ruimte die het bood, creativiteit met een lage inzet voor alle gekken die we verzamelden. O, het gemak. We maakten stapels flessen, lazen vintage porno en ongebruikelijke boeken die Abduraman enkel voor dat doel had verzameld. Ik had er een ernstige waardering voor, naast een verfijnd verlangen – een verlangen bijna.

Abduramann herinnerde me graag aan overvolle fantasmen, onmogelijke figuren en distopische landschappen waarin brandweerlieden en andere wezens een occulte overgang maakten naar poëzie en orgieën. Ze manifesteerden een wereld waarvan ik hoop dat die Abduraman altijd achtervolgt: soms sluw met gecodeerde verwijzingen, bevolkt met huwelijkse scènes, snobcultuur en tweederangs idolen. Er waren foto's van, boekomslagen. Kijk, hier leid ik Denise en Arthur rond, terwijl Abduraman een pompoen vingert, alsof hij treurt en in de gaten wordt gehouden door zijn moeder.

Een reeks momenten, alsof je een lied hoort dat je herinnert aan de tijd die je zo veel schaduw gaf, het moment dat je een besmeurde brief vindt die in een hond is gestopt, als kopie van een radicale theorie. Ooit werd mijn leven gered door een DJ. Die pijn heeft me naar dit geleid. Elk moment drong diep door in mijn hart dat voorbestemd was om nooit te vergeten, de dans van gisterochtend, de slurp van onze lichamen. Hoeveel collages heeft Abduraman van ons vertoond?

Zijn vermogen om de wereld te creëren, terwijl hij droomt en figuren vereert. Het is *classic* Abduraman. Dan manifesteert hij een wereld van hartenbrekers en liefdesverdriet, een ongrijpbare samenvloeiing van ondergrondse kosmopolitische intriges, maar het kunnen ook orchideeën zijn, die voor altijd in onze ziel bloeien. Ik weet nog goed dat hij er erg mee in zijn nopjes was, als een eenogige kat.